

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

26 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Constantin Alerguș și Vladimir Timofti,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2015, în cauza penală în privința lui

Duhlicher Iurie Vasile, născut la 26 iulie 1961, originar și domiciliat s. Dubăsarii Vechi, r-nul Criuleni.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.08.2014 - 15.04.2015;

Instanța de apel: 11.05.2015 - 04.06.2015;

Instanța de recurs: 24.08.2015 - 26.01.2016.

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 15 aprilie 2015, Iurie Duhlicher a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut, că de către organul de urmărire penală, Iurie Duhlicher a fost învinuit de faptul că, la 23 iunie 2013, aproximativ la ora 22:30, conducând cu viteza de aproximativ 60 km/h, automobilul model Volkswagen Transporter, ce aparține serviciului „903”, n/î CR AM 407, pe traseul Criuleni - Chișinău, în s. Slobozia-Dușca, r-nul Criuleni, încălcând prevederile pct. pct. 45 alin. (1) lit. b), c), d), alin. (2); 47 alin. (1) al Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului R. Moldova nr. 357 din 13 mai 2009, neisprăvindu-se cu dirijarea acestuia, a derapat de pe carosabil pe partea dreaptă a acostamentului și s-a inversat în canalul din apropierea acostamentului, iar în rezultat pasagerului din automobil, Serghei Burla, i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

3. **Procurorul**, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Iurie Duhlicher, să fie condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 2 ani, iar în baza art. 90 Cod penal, să fie suspendată condiționat executarea pedepsei închisorii pentru perioada de probațiune de 1 an.

În motivarea apelului acuzarea a invocat ilegalitatea sentinței, considerînd-o pasibilă casării, deoarece prin probele prezentate s-a constatat existența faptului infracțiunii, în rezultatul accidentului rutier, părții vătămate Serghei Burla, care se afla în

automobilul ce aparține serviciului „903” model „VW Transporter”, n/î CR AM 407, condus de inculpatul Iurie Duhlicher, i-au fost cauzate vătămări corporale medii, însă instanța de judecată eronat a apreciat probele acuzării și a emis o sentință de achitare motivînd că nu există faptul infracțiunii.

Cauzarea vătămarilor corporale medii părții vătămate, Serghei Burla, au fost confirmate de însuși partea vătămată, dar și de martorii Anastasia Rotari, Vitalie Catană și inculpatul Iurie Duhlicher.

A menționat procurorul că, prima instanță eronat a ajuns la concluzia că nu există faptul infracțiunii, deoarece în cadrul examinării cauzei s-a constatat cu certitudine că vătămarile corporale au fost cauzate în urma accidentului rutier.

Astfel, deși prima instanță a apreciat critic probele acuzării, consideră că prin probele examinate în ședința de judecată a fost dovedită vina inculpatului Iurie Duhlicher în săvârșirea accidentului rutier și legătura de cauzalitate între vinovăție și consecințele survenite.

De asemenea, a invocat acuzarea, că prima instanță nu a luat în considerație declarațiile martorului Vitalie Catană, potrivit căror el nu a văzut automobilul la care pretinde inculpatul că ar fi ieșit pe contrasens de pe banda de deplasare din sens opus a automobilului de salvare și nu a revenit înapoi pe banda inițială de deplasare, ci și-a continuat deplasarea cu viteză pe banda de deplasare a automobilului condus de inculpat.

Procurorul consideră că prima instanță nu a ținut cont și de faptul că însăși inculpatul Iurie Duhlicher a declarat instanței că a știut că pe partea carosabilă a traseului la intrare în localitatea Slobozia-Dușca, r-nul Criuleni era noroi, însă contrar acestui fapt, el nu a ținut cont de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și situația rutieră, prin ce a ignorat cerințele Regulamentului circulației rutiere și s-a angajat în deplasare pe un carosabil cu noroi, în rezultatul căruia automobilul pe care îl conducea, a derapat de pe traseu, iar pasagerului Serghei Burla i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

La fel, consideră că noroiul pe carosabil este un obstacol, care fiind observat de conducător, ținînd cont de circulația mijloacelor de transport pe traseul în cauză, trebuia să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, fapt ignorat de Iurie Duhlicher.

Cu referire la raportul de expertiză auto-tehnică nr. 249 din 06 martie 2014, procurorul a subliniat, că viteza reală de deplasare a automobilului model „VW Transporter”, n/î CR AM 407, în premomentul formării urmelor de derapare, putea fi mai mare ca viteza obținută prin calcul de 50 km/h, pe când limita maximă de viteză pentru autovehicule în localități este de 50 km/h.

A mai remarcat acuzarea, că versiunea invocată de către inculpat nu și-a găsit confirmare și este în contradicție cu probatoriul administrat la dosar.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2015, a fost admis parțial apelul procurorului, casată sentința cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Iurie Duhlicher, învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, a fost achitat din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că prima instanță a constatat corect nevinovăția inculpatului și a conchis just necesitatea achitării inculpatului, dar a calificat greșit temeiul în baza căruia urmează a fi achitat inculpatul, indicând greșit că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, pe cînd inculpatul urma să fie achitat pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

La o asemenea concluzie instanța de apel a ajuns analizând totalitatea probelor acumulate la dosar, menționând că prima instanță în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere corectă, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Analizând declarațiile inculpatului, instanța de apel a conchis că toate probele luate în ansamblu, coroborează cu declarațiile inculpatului Iurie Duhlicher, ale părții vătămate Serghei Burla și a martorilor Anastasia Rotari și Vitalie Catană, care demonstrează nevinovăția lui Iurie Duhlicher, în săvârșirea infracțiunii imputate.

Totodată, verificând probele prezentate de acuzare, instanța de apel a ajuns la concluzia că acestea nu demonstrează vinovăția inculpatului.

Mai mult, instanța de apel a remarcat că nici raportul de expertiză nr. 6396 din 08 octombrie 2013 (f. d. 91-93, vol. I), raportul de expertiză auto-tehnică nr. 8416 din 21 noiembrie 2013 (f. d. 115-116, vol. I), raportul de expertiză auto-tehnică nr. 249 din 06 martie 2014 (f. d. 129-131, vol. I), nu demonstrează vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

Așadar, instanța de apel a remarcat, că potrivit concluziilor experților judiciari s-a stabilit cu certitudine că urmelor de derapare cu lungimea totală de 31 metri, în condițiile producerii accidentului rutier în premomentul formării lor, corespunde cu viteza de deplasare a automobilului model „VW Transporter” de aproximativ 47-50 km/h.

Viteza reală de deplasare a automobilului model „VW Transporter”, n/î CR AM 407, în premomentul formării urmelor de derapare, putea fi mai mare ca viteza obținută prin calcul, însă din motivele indicate la compartimentul „cercetări” al raportului, determinarea ei precisă este imposibilă, fapt ce coroborează cu declarațiile inculpatului, părții vătămate și a martorilor, care au declarat că Iurie Duhlicher se deplasa cu viteză mai mică de 50 km/h sau aproximativ de 50 km/h.

Prin urmare, instanța de apel a conchis, că partea acuzării nu a probat faptul deplasării inculpatului cu viteza de 60 km/h și nu s-a demonstrat încălcarea prevederilor pct. pct. 47 alin. (1), 45 alin. (1) lit. lit. b), c), d), alin. (2) al Regulamentului circulației rutiere, care i se aduce în învinuire inculpatului.

Instanța de apel a mai menționat, că prima instanță a dat o apreciere corectă probelor, constatând nevinovăția inculpatului Iurie Duhlicher, dar a indicat greșit că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, deoarece în baza ansamblului de probe existente la materialele cauzei se constată că într-adevăr automobilul a derapat de pe carosabil pe partea dreaptă a acostamentului și s-a inversat în canalul din apropierea acostamentului, iar în rezultat, pasagerului din automobilul respectiv, Serghei Burla, i-au fost provocate vătămări corporale medii, însă inculpatul nu este vinovat de comiterea accidentului deoarece nu a încălcat regulile circulației rutiere, astfel fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, lipsind în acțiunile lui latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii încriminate.

Astfel, instanța de apel a notat, că dispoziția art. 264 alin. (1) Cod penal, prevede pedeapsă pentru încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcarea ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 264 Cod penal, are un caracter complex: obiectul juridic principal îl formează relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier; obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la sănătatea sau viața persoanei.

Obiectul material al infracțiunii specificate la art. 264 Cod penal, îl reprezintă corpul persoanei.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 264 Cod penal, are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau în inacțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport; 2) urmările prejudiciabile, care se exprimă, după caz, în: a) vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății; b) vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății ori decesul unei persoane; c) decesul a două sau mai multor persoane; 3) legătura causală dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile; 4) mijlocul de săvârșire a infracțiunii, și anume - mijlocul de transport.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 264 Cod penal, se caracterizează prin intenție sau imprudență față de fapta prejudiciabilă și numai prin imprudență față de urmările prejudiciabile. În acele situații, când vinovăția conducătorului mijlocului de transport lipsește, răspunderea pentru producerea accidentului rutier trebuie s-o poarte acei participanți la trafic care se fac vinovați de producerea acestuia.

Conducătorului mijlocului de transport, care nu a încălcat nici o regulă de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, nu i se poate imputa nepreîntâmpinarea consecințelor situației de accident.

Subiectul infracțiunii prevăzute la art. 264 Cod penal este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani.

În afară de aceasta, subiectul trebuie să aibă calitatea specială de persoană care conduce mijlocul de transport.

Cu referire la elementele descrise, instanța de apel a ajuns la concluzia că în acțiunile lui Iurie Duhlicher nu este întrunită latura obiectivă și cea subiectivă a infracțiunii incriminate, iar prima instanță în mod corect a apreciat critic argumentele procurorului indicate în rechizitoriu, deoarece, conform raportului de expertiză, s-a constatat că inculpatul Iurie Duhlicher conducea mijlocul de transport, cu viteza de 47 km/h, iar după urmele de derapare, în premomentul formării lor viteza de deplasare a automobilului model „VW Transporter” era de aproximativ 50 km/h.

Conform pct. 47 alin. (1) al Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului R. Moldova nr. 357 din 13 mai 2009, limita maximă de viteză a vehiculelor pe drumurile publice, în localități este de 50 km/h.

Astfel, instanța de apel a notat, că prima instanță just a constatat că acuzarea nu a prezentat probe pertinente, concludente și certe care să dovedească că Iurie Duhlicher conducea mijlocul de transport cu viteza de 60 km/h în localitate și că acesta conducând automobilul, nu a ținut permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, de dexteritate în conducere, care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, de particularitățile încărcăturii, de situația rutieră.

Totodată, instanța de apel a notat, că prin probele cercetate în ședința instanței de judecată s-a dovedit cu certitudine că inculpatul nu a încălcat prevederile pct. pct. 47 alin. (1), 45 alin. (1) lit. b), c), d), alin. (2) al Regulamentului circulației rutiere, ci dimpotrivă acesta se deplasa cu automobilul model „VW Transporter” regulamentar, cu viteza de 47 km/h pe drumurile publice în localități, a ținut seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, de dexteritate în conducere, iar la momentul când a apărut spontan situația periculoasă, când în limita vizibilității, de pe banda opusă un automobil ieșind la depășire, pe contrasens, i-a apărut în față, atunci Iurie Duhlicher a redus viteza pentru a evita tamponarea cu acel automobil, s-a deplasat puțin spre acostamentul din partea dreapta, însă din cauza că acostamentul era umed și

era foarte mult noroi, automobilul a derapat.

La fel, instanța de apel a menționat, că la examinarea materialelor cauzei s-a confirmat cu certitudine că automobilul care a ieșit la depășire a creat situația de accident, iar dacă Iurie Duhlicher nu întreprindea măsurile date, puteau surveni urmări mult mai grave, adică tamponarea cu automobilul care a ieșit la depășire din sens opus, iar astfel era pusă în pericol siguranța traficului și a persoanelor care se aflau în automobilele respective.

Instanța de apel a remarcat, că prima instanță a ajuns corect la concluzia că acuzarea nu a verificat versiunea inculpatului Iurie Duhlicher, dovedită prin declarațiile părții vătămate Serghei Burla, a martorilor Anastasia Rotari și Vitalie Catană, care se aflau în mijlocul de transport și au declarat că unul dintre automobilele care se deplasau din sens opus a trecut pe contrasens, iar șoferul Iurie Duhlicher a fost nevoit să vireze brusc la dreapta, spre acostament pentru a evita tamponarea cu alt automobil în urma cărui fapt, automobilul a derapat în canalul din apropierea acostamentului.

Instanța de apel, a reținut drept întemeiată concluzia primei instanțe potrivit căreia argumentele acuzării sunt declarative, deoarece în ședința de judecată nu au fost aduse dovezi certe, concludente și pertinente care ar dovedi culpa inculpatului Iurie Duhlicher în producerea accidentului rutier și legătura de cauzalitate între culpă și consecințele survenite, or în ședința de judecată nu s-a constatat cu certitudine cauza accidentului rutier.

Aici instanța de apel a conchis, că nu a fost demonstrată existența laturii obiective și subiective a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau în inacțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, deoarece chiar din declarațiile părții vătămate, Serghei Burla rezultă, că dacă inculpatul nu ar fi recurs la manevrele de dirijare a mijlocului de transport, urmările ar fi fost mult mai grave.

Totodată, instanța de apel a menționat că nu-i poate fi imputată lui Iurie Duhlicher deraparea automobilului de pe traseu, deoarece urmează a fi luate în considerație ansamblul de circumstanțe, cum ar fi apariția în fața sa a automobilului din partea opusă, a timpului de noapte, vremea ploaiasă, drumul înnămolit.

Prin urmare, în circumstanțele speței, Iurie Duhlicher a întreprins ca șofer măsurile necesare pentru a evita maximal consecințele accidentului.

Latura subiectivă a infracțiunii nu este întrunită, deoarece Iurie Duhlicher nu a manifestat intenție sau imprudență față de fapta prejudiciabilă, și nici imprudență față de urmările prejudiciabile, manifestând diligență maximă în conducerea mijlocului de transport, fapt confirmat prin declarațiile inculpatului, a părții vătămate, cât și a martorilor Anastasia Rotari și Vitalie Catană.

Față de circumstanțele stabilite, instanța de apel a remarcat, că prima instanță a invocat drept temei de achitare a inculpatului Iurie Duhlicher, motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, deși potrivit speței, la 23 iunie 2013, aproximativ la ora 22:30, conducând automobilul ce aparține serviciului „903” model „Volkswagen Transporter”, n/î CR AM 407, pe traseul Criuleni-Chișinău, în s. Slobozia-Dușca, r-nul Criuleni, a vut loc accidentul rutier provocat de deraparea automobilului la volanul căruia se afla Iurie Duhlicher, în rezultatul căruia lui Serghei Burla i-au fost cauzate vătămări corporale medii sub formă de fractură a humerusului drept cu deplasare.

Pe de altă parte, instanța de apel a respins argumentul procurorului precum că prima instanță nu a ținut cont și de faptul că însăși inculpatul a declarat instanței că cunoștea, că pe partea carosabilă a traseului la intrarea în s. Slobozia-Dușca,

r-nul Criuleni era noroi, iar văzînd că din sens opus pe același traseu se deplasează alte automobile, nu a ținut cont de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și situația rutieră pe care o cunoștea, prin ce a ignorat cerințele Regulamentului circulației rutiere și s-a deplasat pe un carosabil cu noroi, ca rezultat automobilul pe care îl conducea a derapat de pe traseu, unde pasagerului Serghei Burla i-au fost cauzate vătămări corporale medii, indicînd că din toate materialele cauzei rezultă că Iurie Duhlicher a întreprins maximal măsurile pentru a evita accidentul.

La fel, instanța de apel a respins și afirmațiile precum că Iurie Duhlicher trebuia să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, deoarece a fost demonstrat cu certitudine faptul că Iurie Duhlicher nu a depășit viteza admisibilă și că la momentul apariției obstacolului a redus viteza.

Așadar, instanța de apel, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, a apreciat că la caz a fost demonstrată nevinovăția lui Iurie Duhlicher în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, iar cu referire la prevederile art. art. 8, 389 Cod de procedură penală, instanța a subliniat, că învinuirea nu poate fi bazată pe presupuneri, iar orice îndoială în veridicitatea și obiectivitatea învinuirii se tratează în favoarea celui învinuit.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat decizia nominalizată cu recurs ordinar, solicitînd casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, procurorul a invocat că instanța de apel în cauza dată nu a făcut analiza tuturor probelor prezentate de procuror în apelul său și nu s-a expus asupra motivelor invocate, ci doar a selectat din sentință unele motive și articole, privind achitarea inculpatului.

Relevă că instanța de apel nu s-a expus asupra argumentelor procurorului invocate în apel, și anume că prin probele prezentate instanței de judecată de către acuzarea de stat și examinate în cadrul cercetării judecătorești se constată că în cazul dat există faptul infracțiunii, deoarece în rezultatul accidentului rutier părții vătămate Serghei Burla, ce se afla în automobilul ce aparține serviciului „903” model „VW Transporter”, n/î CR AM 407, care era condus de către inculpatul Iurie Duhlicher, i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

Faptul că părții vătămate Serghei Burla i-au fost cauzate vătămări corporale medii în rezultatul accidentului rutier și nu în alte circumstanțe este confirmat de acesta, de martorii Anastasia Rotari, Vitalie Catană și de inculpatul Iurie Duhlicher.

Acuzarea, contrar celor constatate de către instanța de apel, consideră că prin probele examinate în ședința de judecată a fost dovedită vina inculpatului Iurie Duhlicher în săvârșirea accidentului rutier și legătura de cauzalitate între vinovăție și consecințele survenite.

Cu referire la depozițiile părții vătămate Serghei Burla, a martorului Anastasia Rotari, procurorul remarcă faptul, că Iurie Duhlicher a condus automobilul pe timp de noapte, pe un carosabil umed și cu noroi, obstacol observat de conducător, care însă fără a ține seama de circulația intensă a mijloacelor de transport care se deplasau pe acel traseu, nu s-a isprăvit cu conducerea mijlocului de transport și a derapat de pe traseu.

De asemenea, invocă procurorul că instanța de judecată nu a luat în considerație declarațiile martorului Vitalie Catană, care a declarat că nu a văzut automobilul la care pretinde inculpatul că ar fi ieșit pe contrasens de pe banda de deplasare din sens opus automobilului condus de inculpat și nu a revenit înapoi pe banda inițială de deplasare, ci

și-a continuat deplasarea cu viteză pe banda de deplasare a automobilului condus de către inculpatul Iurie Duhlicher.

Reieșind din versiunea inculpatului, dacă automobilul în cauză și-ar fi continuat deplasarea pe banda de contrasens cum pretinde acesta, atunci s-ar fi putut crea o situație de accident cu automobilul condus de către martorul Vitalie Catană, care se deplasa la o distanță de 200-300 m., în spatele automobilului model „VW Transporter”, n/î CR AM 407, ce aparține serviciului „903”.

Mai insistă, că instanța de judecată nu a ținut cont și de faptul că însăși inculpatul Iurie Duhlicher a declarat instanței, că cunoștea faptul că pe partea carosabilă a traseului la intrare în localitatea Slobozia-Dușca, r-nul Criuleni era noroi, astfel, cu toate că cunoștea acest fapt și văzând că din sens opus pe același traseu se deplasează alte automobile, nu a ținut cont de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și situația rutieră pe care o cunoștea, prin ce a ignorat cerințele Regulamentului circulației rutiere și s-a angajat în deplasare pe un carosabil cu noroi, în rezultat automobilul pe care îl conducea a derapat de pe traseu, iar pasagerului Serghei Burla i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

Ca urmare celor invocate, procurorul este de opinia, că noroiul pe carosabil constituie un obstacol, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care au fost observate de conducător și ținând cont de circulația mijloacelor de transport pe traseul în cauză, conducătorul auto Iurie Duhlicher trebuia să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, fapt ingorât de către acesta.

Cu referire la concluzia raportului de expertiză auto-tehnică nr. 249 din 06 martie 2014, remarcă acuzatorul de stat, că viteza reală de deplasare a automobilului model „VW Transporter”, n/î CR AM 407, în premomentul formării urmelor de derapare, putea fi mai mare ca viteza obținută prin calcul de 50 km/h, iar limita maximă de viteză pentru autovehicule în localități este de 50 km/h.

Astfel, ținând cont de cele expuse, procurorul insistă asupra existenței legăturii de cauzalitate între vinovăția lui Iurie Duhlicher în comiterea accidentului rutier și consecințele survenite, susținând că versiunea invocată de către inculpat nu și-a găsit confirmare și este în contradicție cu totalitatea de probe.

Mai susține, că instanța de apel nu a ținut cont de probele materiale care demonstrează vina inculpatului Iurie Duhlicher în săvârșirea infracțiunii incriminate cum ar fi: comunicarea telefonică de la spitalul Criuleni, prin care se constată că la partea vătămată Sergei Burlea au fost constatate leziunile corporale exprimate prin fractura închisă a humerusului drept cu dereglare (f. d. 13, vol. I), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 23 iunie 2013, prin care a fost cercetată porțiunea de traseu din s. Slobozia-Dușca, r-nul Criuleni (f. d. 14, vol. I), schița accidentului rutier semnat de către inculpat și martorii prezenți (f. d. 16, vol. I), tabelul fotografic anexat la procesul-verbal de cercetare la fața locului (f. d. 17-23, vol. I), procesele-verbale de audiere a martorului Anastasia Rotari (f. d. 25, vol. I), raportul de constatare medico - legală nr. 236 D din 16 iulie 2013 (f. d. 33, vol. I), raportul de expertiză medico - legală nr. 250 D din 16 iulie 2013, prin care la partea vătămată au fost constatate leziuni corporale medii (f. d. 37, vol. I), procesul-verbal de examinare a obiectului și anume a autovehiculului model „VW Transporter” cu fototabelul anexat (f. d. 44, vol. I).

Totodată, în cadrul urmăririi penale inculpatul Iurie Duhlicher fiind audiat în calitate de învinuit la 07 august 2013 (f. d. 70, vol. I), a recunoscut vina integral și la 10 aprilie 2014, fiindu-i prezentate spre cunoștință materialele dosarului (f. d. 141, vol. I) împreună cu avocatul său, au înaintat o cerere privind suspendarea condiționată a

urmăririi penale și de liberare de răspundere penală conform art. 510 Cod de procedură penală.

La 14 aprilie 2014, de către procuror a fost emisă ordonanța de suspendare a urmăririi penale (f. d. 144, vol. I) conform art. 510 Cod de procedură penală, deoarece inculpatul Iurie Duhlicher a întrunit toate condițiile prevăzute la acest capitol, inclusiv și recunoașterea vinovăției.

La 11 iunie 2014, a fost anulată ordonanța de suspendare a urmăririi penale din 14 aprilie 2014 (f. d. 150, vol. I), iar la prezentarea materialelor cauzei penale (f. d. 156-157, vol. I) careva cereri sau demersuri despre încetarea urmăririi penale din partea inculpatului și avocatului său nu au parvenit.

Remarcă acuzarea, că din circumstanțele relatate, rezultă că atât inculpatul cât și avocatul său au fost de acord cu probele acumulate de procuror care demonstrează cu certitudine vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Mai mult, conform raportului de expertiză din 06 martie 2014 (f. d. 129-131, vol. I) pentru evitarea accidentului rutier șoferul trebuia să acționeze conform cerințelor pct. pct. 39 alin. (1), 45 alin. (1) al Regulamentului circulației rutiere.

Recurentul este de opinia, că nici prima instanță și nici instanța de apel, nu au luat în considerație cele expuse în raportul de expertiză și Regulamentul circulației rutiere și neîntemeiat l-au achitat pe Iurie Duhlicher de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Raportând prevederile normelor citate la circumstanțele cauzei, Colegiul penal lărgit reține, că la caz, procurorul contestă decizia instanței de apel în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, fiind cert că recursul respectiv, este depus în defavoarea persoanei achitate, Iurie Duhlicher.

Analizând conținutul cererii de recurs prin prisma temeiului de drept invocat de acuzarea de stat, Colegiul penal lărgit constată că argumentele propuse examinării nu și-au găsit confirmare în speță, în sensul casării deciziei recurate, deoarece din textul deciziei se observă, că instanța a analizat obiectiv probele administrate, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel, decizia cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de achitare și corespunde prevederilor art. art. 414, 417 Cod de procedură penală.

În conformitate cu prevederile art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate în instanța de judecată.

Din textul recursului se evidențiază că recurentul critică aprecierea probelor, însă,

nu argumentează ilegalitatea hotărîrii judecătorești din punct de vedere al erorii de drept admise la judecarea cauzei, astfel, instanța de recurs constată că la soluționarea cauzei instanța a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și, întemeiat a dispus achitarea lui Iurie Duhlicher de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de apel a stabilit că învinuirea nu a prezentat probe pertinente și concludente, care în coroborare cu circumstanțele cauzei ar dovedi vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Potrivit prevederilor art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța de apel a făcut o analiză amplă probelor, argumentînd detaliat respingerea probelor aduse în sprijinul acuzării lui Iurie Duhlicher.

Astfel, toate probele prezentate au primit o apreciere corectă, concluziile făcute de instanța de apel rezultă din materialul factologic acumulat la prezenta cauză.

Argumentul recurentului, precum că instanța de apel nu a luat în considerație declarațiile martorului Vitalie Catană, care a menționat că nu a văzut automobilul la care pretinde inculpatul că ar fi ieșit pe contrasens de pe banda de deplasare din sens opus a automobilului condus de inculpat și nu a revenit înapoi pe banda inițială de deplasare, ci și-a continuat deplasarea cu viteză pe banda de deplasare a automobilului condus de către inculpatul Iurie Duhlicher, nu pot servi temei de casare a deciziei.

Aceasta deoarece, instanța de apel a dat apreciere materialului probator în ansamblu, în coroborare cu celelalte probe, constatând că partea acuzării nici nu a verificat versiunea susținută de inculpat, de partea vătămată Serghei Burla și martorii Anastasia Rotari și Vitalie Catană precum că unul dintre automobilele care se deplasau din sens opus au trecut pe contrasens, iar șoferul Iurie Duhlicher a fost nevoit să vireze brusc la dreapta, spre acostament pentru a evita tamponarea cu alt automobil în urma cărui fapt, automobilul a derapat în canalul din apropierea acostamentului.

Mai mult, din materialele cauzei rezultă că declarațiile martorului Vitalie Catană, la diferite etape ale procesului penal au avut un caracter diferit, astfel că instanța de apel avînd în susținere prevederile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, corect a menționat în contextul deciziei de achitare, că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

Instanța de recurs menționează că instanța de apel analizând declarațiile părții vătămate, Burla Serghei și toate materialele cauzei, corect a reținut, că dacă Iurie Duhlicher nu ar fi recurs la manevrele de dirijare a mijlocului de transport, puteau surveni urmări mult mai grave, iar argumentul acuzării prin care se susține, că instanța de apel nu a ținut cont de declarațiile inculpatului Iurie Duhlicher, care a confirmat faptul că cunoștea, că pe partea carosabilă a traseului la intrare în localitatea Slobozia-Dușca, r-nul Criuleni era noroi, iar prin aceasta se demonstrează că inculpatul nu a ținut cont de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și situația rutieră existentă, fapt prin care a ignorat cerințele Regulamentului circulației rutiere, nu poate fi reținut.

Nu poate constitui temei de admitere a recursului nici referirea procurorului la concluzia raportului de expertiză auto-tehnică nr. 249 din 06 martie 2014, potrivit căruia viteza reală de deplasare a automobilului model „VW Transporter”, n/î CR AM 407, în

premomentul formării urmelor de derapare, putea fi mai mare ca viteza obținută prin calculul de 50 km/h, or din conținutul capitolului „concluzii” pct. 1, 2 din raportul menționat, rezultă că determinarea precisă a vitezei în premomentul formării urmelor de derapare, este imposibilă (f. d. 129-131, vol. I).

Așa fiind, instanța de recurs conchide că instanța de apel și-a motivat soluția privind nevinovăția inculpatului, care a fost expusă pe larg la pct. 4.1. din prezenta decizie, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune.

Față de considerentele relatate, Colegiul penal ajunge la concluzia, că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și, potrivit legii, se impune respingerea acestuia, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

7. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 iunie 2015, în cauza penală în privința lui *Duhlicher Iurie Vasile*.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 februarie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti